

— Другарю, другарю!

Крещяха бесно. Крещяха сто гласа в хор (целия завод).

— Другарю, събуди се! Събуди се!

В мъглата летяха видения, гласовете се обвиваха в непонятни мъгли; завиваше ми се свят.

Ей, ей! — носеше се от доле.

Сепнах се.

В десната ръка нетърпима болка. Ръката ми стискаше ключа на контролйора и беше отекла от студенината на метала. На крана висеше натоварен вагон. Той беше три сажена над канавките и, явно бе, вдъхваше страх на другарите. Всички престанаха да работят. Всички гледат към мене — горе.

Аз сега ясно чувам как те говорят, че целият мост се е огънал едвали не половин аршин, пречките не одържат, синджира се плъзга, железните въжета трещат; най-сетне някой уверяваше, че вижда, как се наклоняват горните релси под количките, потреперал е завода, трещат прозорците...

Вагона пада.

Ръката ми вече държеше контролйора. Трябваше с едно движение да предам на мотора и внезапната бързина на работата и необходимата постепенност на включването.

Аз почнах...

Вагона трепна, едва се приповдигна още по-високо...

Изведнъж се раздаде трясък, чу се съдбоносно потреперване на количките, замириса на изгорено, мернаха се ивици от зелени електрически избухвания. Аз целия съм готов за удар, за катастрофа, но продължавам тихо, последователно д стягам. Аз цял съм в борба с надигащия се ураган от огън и метал.

Другарите замряха.

Понякога тишината може да се чува, и аз почувствувах, как онемя завода — и железото и хората.

Другарите гледат мене и крана, и аз съм във власта на тези очи, пълни с едно желание, мигащи в единен общ такт.

Аз чувствавам, че няма да откъсна ръка от ключа на контролйора и затагам, затагам...

Очите на другарите ми тревожно трепнаха — те явно се уплашиха за мене. Те вече гледат по-далече, по-високо... И аз накрая докарах до последното положение.

Ето взрив и виолетови проблески... и достигнах, достигнах!

Лумна нова светлина, светлинни басейни заляха целия завод.

И когато вагона при светлината на горните фенери, като птица в свободен полет, се понесе към далечния край на завода, — целият завод по-растна, стана лек въздушно-стоманен мираж.

А всички хора с един и същ жест пратиха му привет, привет на фенерите, камъните и стоманата.

Драго ми беше за завода, за този редък празник на труда, за милата тълпа — близката другарска тълпа.

